

טעמי' נקודות אותיות שהוא להמשיך הנקוד' עד שיגיעו למדות וממנה תשיג השמחה והתענוג והטעמים. אם חמנם הטעמים הם קודמים אפי' לנקודה וכ"ש לאותיות' אבל ידוע סוף מעשה במחשבה תחלה. והוא אמרו ר"ל כל המעביר על מדותיו מעבירין ממנו על פשעיו שכן בלשון מעביר ראשון ראשון אר"ל ועון עצמו אינו נמחק מפני היותו עדיין מתחיל ומעביר על מדותיו שלא לעשר כמעשיהם אבל עדיין המדה עצמה לא נמחקה מחלו לשגשג אחרים לכן מדה כנגד מדה מעבירין לו פשעיו והעון אינו נמחק עד שיגמור תשובתו הרממה לעקור המדה מעיקרה מלהשתמש בה בגשמיות בלתי לה' לבדו זהו הנקרא תשובה שלימה בזהו פרק בזהו מקום בו כי כל אופני חמימות חשק מדתו שהיה מגושם תחילי השיג לה' את כל עיקרה ולא עוד אלא שהגדיל מדתו לה' ותוקק וחמימות חזקת אש האהבה אליו יתברך עד כי אהבתו ית' מכבה עבירה אש אהבת ה' וה"ר שאפי' אם יזדמן לו בזהו פרק בזהו מקום אינו חושק בה מפני אהבתו ית' זו היא תשובה מאהבה שזדונית נעשו מכיות צודאי לא יחשוב ה' לו עון אשר חטא והעון עצמו נמחק מעיקרו :

סליק בעזרת האל שוכן מדומים

זעור"ז כדי שתכנס לטרקלין עור"ז בשנותו את טעמו ומדותיו מכל עיקר הרגשתם שלא בגשמיות כלל :
וזהו ענין אר"ל עזרא תיקן להם לישראל לקרות התוכחה הראשונה קודם עזרת והשני קודם ר"ה באמרו תכלה שנה וקללותיה כי עזרת ג"כ ר"ה לחילן ידוע שבעולמות עליונים שלמעלה מן הזמן ענין השנה בזה לשון שינוי וכן חודש משון חידוש מעולם לעולם ומענין לענין שהוא ענין אלפים שנה שקדמה התורה וידוע מענין הקללות באמרם חז"ל תחל נתקלל נחש כי הוא שורשם וכל ה"ח קללי כולם הם הסתעפו להנמשך אחריו ומתפרד מחלו ית' וכן בתשיבתו הרממה אליו ית' עד כי ישתנו מדותיו משרשם בלתי לה' לבדו צודאי יחליפנו וימיר אותו רע בטוב ויתהפכו כל הקלליו לברכה לשון ברירה והמשכה ויתהפך מנחש למטה שהוא המשכ' והוא שתיקן לקרות התוכחה בנחת השנה שהוא גמר השינוי כי אז צודאי תכלה השנה וקללותיה כי הקללות שנתור הם תיקון הנחש וע"י קריאתם שנתור סוף שנה הקדומ' אלפים שנה שינוי את מדתם להתהפך לברכה ועושה חסד לאלפים. והוא והיה שהוא לשון שמחה. כי תבא אל הארץ העליונה שהיא שמחה של מזה להשיג ולקחת מראשית כי שהוא ענין התחלה והרהור תשובה שהיתה נקודה ושמת בט"ו הוא פי'

ראיתי כי טוב להרפים פה דבריו הק' במכתביו מאה"ק למדינת רוסיא. ורגלתי מענין לענין חמצטרך שלא להכביר על הקורא והוצאת הדפוס כי רבת היא :

מעולם לעולם עד מקום חוצה הגשמות. ולמעל' למעלה עד א"ס ז"ה. א"כ מהראוי הוא תיכף כשיעמוד צוקר שיהיה הראשי' לעצוד' צוראו. וליתן הראשית לנפש כי הוא העיקר ולא הגשם שהוא הכלל וגפסד. וכל היותו רוחני הוא העיקר הגדול לכן אין לעשות שום מעשה חשבון אפי' לשם עה"כ. שהרי מה שמשג' זעור"ז צעודו בגוף הוא גשמי ואפי' אם יהיה נזהר בהשגתו עה"כ מכל אופני גשם. אעפ"כ משיג הוא הדבר. יהיה איד שהוא גשמיות הוא. אחרי אשר השגתו צעודו בגוף וכ"כ הרמז"ן ז"ל. אבל העיקר שיעשה מפני מי שאמ' ונעשה רצונו. והוא תכלית היותו אפשרי וצקצור. וצדק הנפש מתדבק ברוח וכו'. ומעולם לעולם עד א"ס ז"ה כנז'. וזה נקרא הקמת שכינה מעפרא. שהוא להפשיט מכל אופני גשם שהוא עפר ולהעלותה אל הרצון. וכמו כן בלכתו

הנה על כן על כל דברי האגרת שקבלתי בקובלנא מכמה מקומות על ענין נחות דרגת פרנסת החפנים לירא את ה'. האמת אחי אשר הטבתי לראות צעניא פקחא. שהוא על אשר יגרעו מעבודתה דבר יום ביומו: ונתחילה מעיד אני עלי שמים וארץ. כי לא לכבודי ולהנאתי אני כותב דברים אלו. אבל באמת לפני מי שאמר והיה העולם ולכבודו. מהיות ידוע דבר ה' ע"י נביאים פסוק כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. שהוא מכה"כ בכל הגשמיות חיות רוחני. שהוא פסוק ואתה מחיה את כולם. והוא גלות השכינה המסתתרת בכל הדברים יגיעים. והיות ידוע שהגוף הוא גשם בלתי ולא נק' אדם אלא הנפש. והגוף הוא גשם אדם. כמאמר על גשר אדם לא ייסך. והנפש הוא החיות שגוף. והוא יש לו התקשרו' עם הרוחניו'